13/02/2019

Εκεί όπου όντως ήθελε ο Θεός…

Πατριαρχεία / Πατριαρχείο Αλεξανδρείας

Του π. Πολυκάρπου Αγιαννανίτη

Ὅπου διακονεῖ κανεὶς τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία, ἐκεῖ βρίσκει τὴ χαρὰ καὶ τὴν ἀνάπαυσή του. Αὐτὸς εἶναι ὁ νόμος καὶ τὸ κριτήριο. Ἡ εἰδοποιὸς διαφορὰ ἡ ὁποία κάνει τὸν ἄνθρωπο νὰ θέλγεται πραγματικὰ καὶ νὰ μὴν μπορεῖ νὰ ἀντισταθεῖ στὴν ἀκατανίκητη αὐτὴ δύναμη, στὸ μυστικὸ κάλεσμα τὸ ὁποῖο δὲν θὰ διστάσει νὰ ἀπαιτήσει ἴσως καὶ αὐτὴν τὴν ὕστατη θυσία. Αὐτὴν ποὺ ὁ Κύριός μας στὸ κατὰ Ἰωάννην κατονομάζει ὡς μεγίστη πασῶν τῶν θυσιῶν˙ «μείζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει, ἵνα τὶς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θῇ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ» (Ἰω. ιε΄,13). Μέχρι ἐκεῖ λοιπὸν πρέπει να βαδίσει κανείς.

Ναί, μέχρι καὶ ἐκεῖ, σὲ ἐκεῖνα τὰ σκοτεινὰ μονοπάτια τοῦ θανάτου, τὰ ὁποῖα ὅμως κρύβουν μέσα τους τὸ φῶς καὶ τὴν εἰρήνη τοῦ Χριστοῦ. Ὅταν ἀτενίζει κανεὶς τὸν Ἐσταυρωμένο, πίσω ἀπὸ τὸν πραγματικὸ πόνο τοῦ Κυρίου μας, πίσω ἀπὸ τὸ

ματωμένο πρόσωπό Του καὶ τὰ σφαλισμένα του βλέφαρα, τὸ καταματωμένο Πανάγιό του Σῶμα, διακρίνει τρία πράγματα: τὸ πρῶτο εἶναι προφανέστατο καὶ φυσικὰ δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ αὐτὴν τὴν ὕστατη θυσία ἐπάνω στὸν Σταυρό.

Τὸ δεύτερο διακρίνεται ἀμέσως μετὰ καὶ εἶναι αὐτὸ τὸ σχῆμα τοῦ Παναχράντου Σώματος ποὺ μὲ σεμνότητα καρφωμένο ἐπάνω στὸ Τίμιο Ξύλο δίνει τὴν τελευταία του πνοὴ σὲ αὐτὴν τὴν ζωὴ μὲ ἀνοιχτά τὰ χέρια, ἕτοιμο νὰ κλείσει στὴν ἀγκαλιά του τὸν ἄνθρωπο, τὸ παιδί Του ποὺ ἐκείνη τὴν στιγμὴ γίνεται ὁ ἐχθρός Του καὶ τὸν ὑψώνει στὸ ἀτιμωτικό μέχρι ἐχθὲς ξύλο τοῦ Σταυροῦ. Ἔτσι παραδίδει τὸ Πνεῦμα του ὁ Κύριός μας. Γι’ αὐτὸ καὶ τὸ Ξύλο ποὺ παίρνει τὸ σχῆμα Του καθαγιάζεται καὶ γίνεται πλέον τὸ φοβερὸν καὶ ἀήττητον τρόπαιον κατὰ τοῦ διαβόλου.

Μὰ, τέλος, πίσω ἀπὸ ὅλα αὐτὰ, ἂν θέλει κανεὶς νὰ κοιτάξει μὲ προσοχὴ, θα διακρίνει δύο μεγάλα πράγματα: τὴν Εἰρήνη καὶ τὴν Ἀνάπαυση. «Αὕτη ἐστὶν ἡ τῆς καταπαύσεως ἡμέρα». Ναί, πραγματικὰ δὲν ὑπάρχει ἄλλη μεγαλύτερη δωρεά, ἄλλη προσδοκία, ἄλλο τέλος πέρα ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀνάπαυση ποὺ ζωγραφίζει ὁ καλὸς εἰκονογράφος στὸ πρόσωπο τοῦ Ἐσταυρωμένου.

Και τὰ τρία αὐτά, τέλος, ἀποτελοῦν τὸ κριτήριο στὴ ζωὴ τοῦ καθενός μας. Θυσία, ἀγάπη, ἀνάπαυση ψυχική. Ὅπου τὰ βρίσκει αὐτὰ κανεὶς, ἂς μὴν τὰ ἀφήσει ποτὲ ξανὰ ἀλλὰ ἂς τὰ φυλάξει σὰν τὸν πολύτιμο μαργαρίτη ποὺ θὰ φέγγει μπροστά του στὶς πιὸ δύσκολες στιγμὲς τῆς ζωῆς.

…Ανκιλίμπε. Τὰ λιγοστά μας προσωπικὰ ἀντικείμενα ἔχουν φορτωθεῖ στὴν πιρόγα. Σὲ λίγο βοηθάω τοὺς δύο ὁδηγούς μας, πιστά παιδιὰ τῆς παραθαλάσσιας αὐτῆς ἐνορίας μας νὰ τὴν ρίξουν στὰ νερὰ τοῦ Ἰνδικοῦ. Χρυσογάλαζη θάλασσα! Ὁ ἀέρας κι αὐτὸς κουρασμένος μὲ τὴ λιγοστή πιὰ δύναμη, μὲ ὅση τοῦ ἀπέμεινε τόσον καιρό, γερασμένος μὰ ὄχι ξεχασμένος σύντροφος τοῦ Νότου, ἔρχεται κι ἀσπάζεται τὸ πανί τῆς πιρόγας ποὺ ἤδη ὑψώσαμε καὶ μὲ ὅση δύναμη τοῦ ἀπέμεινε τὸ σπρώχνει στὴν ἀντίπερα ὄχθη. Τὰ ψημένα ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ τὴν ἁλμύρα σώματα τῶν δύο πιστῶν ὁδηγῶν μας, φιγούρες ποὺ λησμόνησα, τώρα καὶ πάλι τὰ βλέπω νὰ παλεύουν μὲ τὴ θάλασσα, καὶ μὲ τὰ κουπιὰ νὰ ὁδηγοῦν τὴν πιρόγα ἐκεῖ ὅπου ἤθελε τελικὰ ὁ Θεός… Στὴν ἀπέναντι ὄχθη.

Σολάρυ. Ἡ ἀπέναντι ὄχθη τοῦ κόλπου τοῦ Τουλιάρ. Βράδιασε πιὰ καὶ ὅλοι μας κουρασμένοι ἀποβιβαζόμαστε στὴν παραλία. Ἀφήνουμε τὴν πιρόγα στὴν ἀμμουδιά. Καὶ προχωροῦμε. Καὶ ἡ ἀγωνία κορυφώνεται. Περνᾶς μέσα ἀπὸ τὴν ἀγορὰ τοῦ χωριοῦ. Οἱ ἄνθρωποι μὲ δυσκολία σὲ θυμοῦνται. Τὰ πόδια σου βουλιάζουν μέσα στην ἄμμο καὶ τώρα στέκεσαι ἔξω ἀπὸ τὴν καλύβα ἑνὸς ἀπὸ τοὺς κατηχουμένους. Ἡ φωνή βγαίνει χωρίς βία. Μὰ τὰ σπλάχνα φλέγονται μέσα σου ἀπὸ τὴν ἀγωνία. «Ποῦ εἶστε; Εἶμαι ὁ πάτερ».

Ἡ φιγούρα τοῦ πατέρα προβάλλει δειλὰ μέσα στὸ σκοτάδι. Πλησιάζει καὶ μὲ χαιρετᾶ. Ἀκόμη δεν ἔχει συνειδητοποιήσει, καθῶς φαίνεται, τί γίνεται γύρω του. Σιγὰ σιγὰ μὲ ἀγκαλιάζει. Καὶ τὰ χέρια σφίγγουν ὅλο καὶ περισσότερο. «Πάτερ, δὲν ἐλπίζαμε ὅτι θὰ σὲ ξαναδοῦμε». Μείναμε μέχρι ἀργὰ τὴ νύχτα νὰ μιλοῦμε. Πατέρας ἑπτὰ παιδιῶν. Τὸ ἕνα μικρό του ἀγόρι ἔπασχε ἀπὸ κήλη. Προτοῦ φύγω, τοῦ εἶχα δώσει κάποια χρήματα γιὰ νὰ τὸ ἐγχειρίσει, ἀλλὰ τοῦ εἶχα πεῖ νὰ προσεύχεται γιὰ τὸ παιδί του γιατί ὁ Θεός μπορεῖ νὰ τὸ κάνει καλά. Ὁ πατέρας, ἁπλοϊκὸς ἄνθρωπος μοῦ εἶπε ὅτι ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας μου δὲν λησμόνησε τὰ λόγια μου. Καὶ τὸ παιδί του τὸ ἔκανε ὄντως καλὰ ὁ Θεὸς χωρὶς νὰ ἐγχειρισθεῖ. Ἁπλὲς καρδιές! Καρδιὲς ποὺ ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι τοῦ σύγχρονου κόσμου ἀρνηθήκαμε καὶ ξεχάσαμε. Ἄνθρωποι μὲ ἁπλὴ πίστη. Ταλαιπωρημένες ὑπάρξεις ποὺ παλεύουν να ζήσουν ἀπὸ τὸ τίποτε τὰ παιδιά τους καὶ τὴν οἰκογένειά τους. Κι ὅμως αὐτοὶ βλέπουν τὸ θαῦμα. Ἐμεῖς πάψαμε πιὰ νὰ βλέπουμε τὰ θαύματα τῆς ζωῆς. Τὸ θαῦμα τοῦ Θεοῦ.

Τώρα, μέσα στὴν καλύβα ποὺ φτωχικὰ μὰ τόσο ὄμορφα καὶ ζεστὰ ἑτοιμάσαν οἱ

ἄνθρωποι, ἀκούω τὸν ἦχο καὶ τὰ κύματα τοῦ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ. Οἱ εἰκόνες κυλοῦν σὰν κινηματογραφικὴ ταινία μέσα σου. Τὸ γαλήνιο τραγούδι τῆς θάλασσας. Τὰ γέλια τῶν παιδιῶν. Οἱ κατηχήσεις μέσα στὶς χορτοκαλύβες-προσωρινὲς ἐκκλησίες. Οἱ ἀκολουθίες κάτω ἀπὸ τὰ «κίλι», τὰ παραδοδιακὰ δέντρα τοῦ νότου. Τὰ παράπονα τῶν ἀνθρώπων. Ἡ μάνα μὲ τα μαραμένα στήθια προσπαθεῖ νὰ θηλάσει τὸ μικρό της παιδὶ καὶ μοῦ ζητάει λίγα λεφτὰ γιὰ νὰ ἀγοράσει ρύζι, λίγα φάρμακα. Τὰ τραγούδια τῶν νεαρῶν, οἱ πανηγύρεις μας, οἱ ἐξομολογήσεις κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο, οἱ βαπτίσεις, οἱ ἀρρώστιες, οἱ κίνδυνοι, τὰ χέρια τοῦ ληστῆ, τα νεκρά μας παιδιά, τὰ δάκρυα, ὁ πόνος, μιά ὁλόκληρη ζωή!

Ὁ ἥλιος ἤδη ἀνατέλλει καὶ τὰ σώματα, σκοτεινὲς ὑποπόρφυρες φιγούρες, σὰν τὰ πνεύματα τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἀγάπησες καὶ σὲ ἀκολούθησαν πίσω σου στὴ μακρινὴ γῆ τῆς δοκιμασίας, τώρα δίπλα σου ζωντανὰ καὶ πάλι τὰ βλέπεις νὰ παλεύουν μαζί σου, γιὰ νὰ φτάσεις ἐκεῖ ὅπου ὄντως ἤθελε ὁ Θεός!

Ο π. Πολύκαρπος Αγιαννανίτης είναι μοναχός στη Σκήτη της Αγίας Άννας. Διακονεί ιεραποστολικά την Ιεραποστολή στη Μαδαγασκάρη από το 2010.

ΠΗΓΗ: ierapostoles.gr – ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗΣ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ